

Ако можам да го тетовирам моето срце,тогаш некаде во некој здрав крај ќе
го напишам твоето име.....но ете неможам,бидејќи мајката природа не ми
дозволува...но затоа крвнички ја убивам хартијава со сето црnilo што
истекува од моите прсти и на нејзиното бело пространство го испишувам
нејзиното име

Посветена на Оливера Кметовска

Пуштете ме на моето срце да му го
пронајдам лекот.....

...а Јас ќе ви ја раскажам мојата приказна

Инспиративен занес

Твоите раце ме бараат мене,а моите те бараат тебе...знам дека беше првата реченица што ја напишав многу одамна,кога со целиот блескав сјај во очите го гледав руменилото на секоја нова зора,и сега знам дека се распостила така волшебно наутро ,но сега кога ги трошам последните капки на мастилото не е така волшебно за мене...какво е....само едно испокинато синило од мали темни облачиња,пресликани делови од моето срце.

Повторно со последни сили бегам по непознатите патеки,но и каде од одам секој оштар камен ме потсетува на тој последен збор..Збогум.

Да ги затворам очите,тие вестители на светлината,и да потонам во мракот сакам,посакувам,и го правам,но одекот на снопчето од некогаш напишаните писма кои така со занес ти ги читав навалена на моето рамо , држеќи го со твојот занесен поглед и некоја измамена воздишка мојот илузорен но вљубен свет кој го создадов во моето срце,сега некое подмолно ехо ги оживува спомените,правеќи ја болката неподнослива,а мракот со своите невидливи темни канџи како свер подивен се слади од тие спомени.

На миг посакувам да те заборавам,во следниот сакам да те имам,во третиот посакувам да не постојам,така мислам ,некако наивно дека мракот ќе го направам поредок,и поподнослив.

Поривот ме канеше на Гозба од зборови некажани

.....Несакав да го будам поривот на пишување,но еден глас,тивок,со малку молба во себе,и некоја нечија којзнае од која ли девојка беше таа болка долета,полека го одредував изворот,во првиот миг помислив дека доаѓа отсекаде,како јато на невидливи птици да го носеа,но полека полека насетував дека е тука во моја близина,некоја мистична сила го подигна погледот кон стариот таван,неотворен којзнае од кога,несигурно,не со страв,туку со недоверба ги искачував дрвените скали,познатиот звук на крцкање на стари и полутрули даски ја запееа одата на радоста,што повторно се во функција,несигурно со премалена рака ја турнав рачката на вратата,мирисот на застојан и тежок воздух беше првото добредојде,вториот мирис кој ги рашири ноздрите до максимум,беше мумлата,овде во овој свет пајациите беа неприкосновени господари на просторот,прашината со својот минијатирен состав ги обележуваше трпеливо сите нивни патеки,мали и тенки линии висеа насекаде,некоја само ним позната шара се простираше пред мојот вчудоневиден поглед,полусветлина продираше низ малите отвори на покривот,прозорите,покриени со полураспаднато кебе,веќе од поодамна ја немаше својата функција да биде брана помеѓу мракот и светлината.којзнае кога оставените и ислужени предмети тука беа само безвредни расфрлани елементи на тоталниот хаос...во цел тој хаос како некој кралски трон на средината се извишуваше стариот ковчег,дрвен но и со целата прашина на себе повторно го имаше сјајот,металните нитни малку потемнети,пркосно им одолеваа на времињата кои ги газеле немилосрдно,со совојата блескавост кажуваа дека рѓата нивниот најлут непријател,ете тука не им сторил буквално ништо... кога погледот конечно се адаптира на оваа полумрачна состојба,гласот тука со некој посмирен но повисок тоналитет го слушнав,доаѓаше од ковчегот,незнаев дали да продолжам да ја хранам мојата љубопитност и да го отворам ковчегот,или кукавички да се завртам и да си заминам,а не бев кукавица по природа,па така надвлада човечката страс за непознатото,правта,тој заштитник на тајните во првиот мој чекор проба да ме совлада и одврати од намислата да прекинам и заминам,но тивкиот провев,сега ја започна борбата со облакот

прашина кој пркосно се дигна,губитник беше прашината,која мораше да остапи и да се наталожи некаде на некои друго место.

Веќе и кај мене порасна љубопитноста па погледот го вперив пред тоа што се распосла,а таму,едно големо разочарување..стари износени алишта,педантно здиплени,но сепак некое чувство ми кажуваше дека во тие алишта се крие тоа што ме донесе овде,внимателно ред по ред вадев,кога веќе целата содржина беше извадена,на средината од сега празниот ковчег,се најде уште една мала кутија целата обложена со црвен сомот,знаев знаев дека е тоа што го барав,а што имаше внатре се уште незнаев,но полека со најголема внимателност го отворив,и повторно едно големо разочарување...во самата кутија,беше стара мастилница со полупразно шише од темноплаво мастило,и перо,ништо посебно,флеките од мали капки мастило останати на него навестувааа дека некогаш со тоа перо се пишувало,Навистина бев разочаран,и ништо посебно не навестуваше

дека токму тоа перо ќе биде најголемиот виновник за моето пишување.

Срцето Рутината ја претвори во Авантура

Бескрајниот поток на времето и тоа прво утро кое ми остана во сеќавањето започна да тече, не збеснато, туку со некој мирен ток, се нижеше новата алка наречена ден, можеби ако не го занемарив веселиот свркот на јатото мали птици, можеби ќе се припремам за бурата која во текот на тоа попладне ќе го зафати моето срце, но ако некој успеал да го предвиди галопот на дивите коњи на љубовта, тогаш и нема да биде прегазен и совладан.

Ја започнував секојдневната рутина на тоа што се нарекуваше обврска, се движев полека и нежно по ситните излизани коцки на калдрмата, радувајќи се на ветерот кој се раѓаше повторно некаде во тие тајни светови, честопати тоа млако утринско ветре ме предизвикуваше да се натпреварувам со неговата брзина, итав, час побрзо час поскоро со чекорите, палаво ќе поминеше насекаде околу мене, и со тивок трпер ќе кажеше низ трепеливата насмевка дека сепак е победник но дека не се лути на мојата спорост, забавна игра беше тоа, некако изгледаше детски но сепак многу, премногу инспиравноста носеше таа игра, блескавоста од илјадници свезди што ја собираја на разделување ќе ми ја подареше и без збогум заминуваше.

Во тој занес стигнав и до крајната денешна дестинација, монтоните и честопати кажани жалопојки од присутните во просторијата беа само повод да се отргнам од тој свет на тагата, не ги слушав гласовите, само со мимика им кажував дека ги следам нивните патетични монолози, кутрите, заглавени во сопствениот очај со постојаните лелекања, како да очекуваа некој друг а не тие, да се осмели да бркне со рацете во тој врел котел на црни и прегорени нивни минати мигови кои се даваа во бесцелно излеаните жешки солзи, да си ги изгори рацете и ги извлече од тоа густо животно блато, а потоа откако ќе ја исфрлеа од себе сета гнасна кал која се налепила, победоносно ќе заминеа во некои свои животни походи, заборавајќи дека сепак имало некој кој им подал рака....несакаа со ништо да покажат дека навистина се спремни да тргнат кон

предизвиците,подобро им беше туѓото сожалување,со кое си ги полнеа шуплините на својата бедотија.

Преспоро во тој затворен простор од старата и руинирана зграда минуваше времето,незнам дали градителите ја откриле формулата на забавување на времето,или во самите сидови имаа вградено некои тајни магиски формули,кои тука наместо да оди со нормален тек,тука лазеше,се влечкаше безволно,прво по ходниците,а потоа низ просториите некако чудно застојуваше,да на крај кога ќе видеше отворен прозор,само исплашено ќе избегаше,спороста во вечното вртење и часовникот беше го обземала без особена радост ќе го објавеше новиот час,а потоа со рѓосаното отчукување кое напати личеше на болно квичење продолжуваше да мери и премерува,не го кревав погледот кон него но кога часовникот победоносно и денес кажа дека е крај на денешното работо време,како да се препородив.

Збогум до утре им кажав на сите во просторијата и како фурија излетаа,итав повторно во бескрајната човекова слобода која ме прегрна,несакав сега да бидам човек ,сакав да бидам орел,орел кој ќе лета високо над сите планини,орел кој со криљата ќе ги допира само врвовите на планините и ќе лета во белите пространства,во тие величенствени одаи на миговите неродени.Низ призрачноста ги слушав сеуште несоздадените воздишки,овде онде ќе пролеташе по некој занесен звук на вљубен бакнеж и ќе се прегрнеше со воздишката,па така здружени итаа кон нечие срце.

Во тој орловски занес,не ни го забележав вистинското движење,ударот по рамо ме врати во реалноста,актите собрани во папката се разлетаа на сите страни во свежо окосената парковска трева.

-Јас се извинувам,брзав знаете и воопшто не ве забележав-милозвучниот глас кој во тој миг пролета низ моите уши,на момент ме парализира,малку почувствував и некоја дотогаш непозната за мене несигурност во себе,дали да ја кренам главата и да го видам тој извор на милозвучност.

-Не,не јас сум виновен,немора да се извинувате-некако успеав да се соземам и да погледнам,да го видам немирот кој не само сега туку и уште многу

многу ноќи ќе се снови низ моите мисли,го почувствував потресот на светот,мојот свет,како се ниша од силата која стоеше спроти мене.Додека стоев спроти неа во тој миг се чувствував како птица без криља,не го барав одговорот зошто е тоа така,хаосот од мисли веќе зовре,пробував некако очајнички со последите молитвени напори да ставам ред во безредието,но колку се обидував толку повеќе го палев оганот во моето срце,нејзиниот благ син поглед,само го распламуваше тој оган,кога на тоа ќе се додаде невината насмевка што ја разлеа,неверувам дека би имало некој кој нема да поткликне.

-Не се чувствувате баш најдобро-ги испружи рацете кон мене за да го успори падот кон земјата,па така наместо во преграатките на тревата,отидов во преграатките нејзини,во тој миг заборавив на моето постоење,заборавив дека гледам со моите очи,сега гледав со очи кои не сум знаел дека ги имам, сега некако поубави беа цвеќињата,сега некако повесело се нишаа гранките на блиските дрвја,сега некако пошумно и понемирно играше блиското поточе со своите мали и брзи бранови,сега таа миговна тишина небеше мачна и убиствена.Сега како во тој краток период пред моите очи да засветкаа илјадници непознати светови..светови кои беа определени јас да ги создадам и да спознаам.Тогаш знаев дека некаде во некоја друга вселена се судрија нашите мали светови,и во таа вселена започнаа да ја создаваат новата планета каде ќе ги насадат најубавите цветови.А ние како стражари деноноќне ќе стражариме над нив недаваќи и на ниедна злокобна комета да помине во близина и ги изгори со својот смртоносен здив.

Повторно погледнав во тој син свет,свет кој беше се всадил во нејзините очи,погледнав да се нахранам од таа мистична сигурност која ми ја даваше,на нејзините усни се распосла некој тивок шепот кој уште во зародишот ги ставаше криљата и полетуваше кон моето срце.

Полека со некој притаен страв од повреда ме спушти на дрвена клупа.

-Ако бев непристојна што ги испружив рацете,и ве допрев простете,но доколку тоа не го направев,повеќе од сигурно ќе падневте-само кратко прошепоти,и со својот по малку исплашен поглед гледаше во мене.

Неможев да го проколнувам Купидон што ме пронижа така силно со стрелата, толку силно, што мислев дека и гласните жици ми ги повредил, занемено гледав и само го чекав мигот кога моите мисли ќе се смилуваат и смират, како би можел да проговорам со некој барем привиден тон, тешко, тешко беше тоа, на секоја моја молба кон мислите, збеснуваше нова бура, која како вител иташе низ вените, и со светлосна брзина се сурнуваше низ срцето, не му даваше простор и време да се смири, туку го тераше да чука, брзо и побрзо, незнаев што да правам со себеси во тие мигови, ако не возвратев барем и со еден збор, можеше да замине, да исчезне исто онака како што се појави, брзав да најдам соодветен збор со кој би ја натерал да остане до мене.

Солзата радосница се срина по зацрвените образи, проклетница, трчаше да ја прикажи мојата душа, да ја соголи пред непознатата жена, можеби намерата и беше добра, но јас сепак несакав така брзо да потече, пробав да ја избришам мислеќи дека нема да забележи, но нејзиното пространо синило што беше вгнездено во тие два мали отвори ја регистрира, го изваде од својот џеп белото марамче подаваќи ми го.

-Избришетесе, премногу се некои солзи скапоцени да паднат на земјата. - Ја бришев солзата и го вдишував мирисот негов преку тоа мало парче ткаенина, во него беше се свила сета нејзина младост, сета нејзина свежина, ниеден планински поток ја немаше таа свежина како овој мал миг, ниеден морски бран не носеше таков заносен мирис како оваа ткаенина, сакав да го држам парчето ткаенина вечно, но несакав сега пак да ме гледа како некоја занесен и нездосеан маж, кога сакав да го вратам, повторно ме изненади.

-Задржете го, можеби уште ќе капнат солзи, гледате големо е марамчето, па зошто тогаш би ми било мене-и повторно со нејзината насмевка ме преполови.

Се прекорував самиот себеси што се однесував како недораснат малолетник,само потврдно климав со главата.

-Простете но моето време е ограничено,навистина ми беше задоволство,што ве стретнав,но сега повторно простете јас сеуште не го знам вашето име,јас сум Горјан.

-Елеонора-тивко ми прошепоти.

-Несакам да бидам некултурен,но мислам дека ние двајцата имаме многу заеднички теми за разговор,незнам од каде ова го знам,но едноставно го знам,би биле ли добра да ми го дадете вашиот телефонски број,како би ве побарал повторно.

Набрзина на мало ливче го испиша бројот на телефонот и ми го подаде,стана одалечувајќи се со брзи чекори од мене,како што растеше желбата во мене да биде се уште тука ,така во далечината се губеше нејзината фигура.

Останав повторно осамено ,но сега навистина бев среќен,среќен во оваа исполнета самотија,чувството дека сепак има некој кој мисли на вас,или некој кој посакува да биде со вас ме правеше среќен.Повторно оние детски мисли ми навреа,посакав да станам и да трчам по улицата,да трчам со надеж дека некаде во тој широк булевар ќе ја пресретнам и кога ќе ја пресретнам ќе ми се фрли во прегратка,но врваницата од луѓе ме демотивира,беа премногу.Некои само бесцелно одеа,незаинтересирано гледаа по излозите и со својата монотонија која ја ширеа низ своите пори само го отежнуваа воздухот,го правеа погуст и потежок,некои пак исфрустрирани од севкупноста,едвај чекаа некаде да го истурат својот бес,доволно беше и само мал,безначаен допир со раката или рамото,та врз вас да полета една голема буица на навредливи зборови,небаре вие сте виновни за рушењето на нивната илузорна кула која ја граделе во облаци.Познаници занесени во брзањето ќе климнеа со главата или учтиво ќе поздравеа и заминуваа,ретко во таа толпа од луѓе гледав насмеан среќен човек,а ако навистина и некој беше среќен,пак скржаво ја искажуваше,се плашеа да не им ја украдат себичните и гладните ега.....А јас ,јас одев со широка насмевка на

лицето,малку потпевнував,не се сеќавам која песна но сепак сум сигурен дека тоа беше некоја лесна песна,одвреме навреме на места и потскокнував со некој лесен вљубен отскок,интересно туѓата среќа како да ги иритираше,како да ги зовриваше тие скриени подмолни вители на омразата,многумина додека одев по тротоарот на градскиот широк булевар ме гледаа со презир,којзнае што мислеа тогаш.Тогаш имав чувство дека ме презираат за среќата,на некои сакав да им се вдадам во лице кажуваќи им...Па луѓе,не ја украдов вашата среќа да ме презирате,ова е мој среќен миг и сакам навистина да го вкусам тој мал но сладок момент.....но бесцелно беше да се замарам со тоа,со тие мисли низ главата стигнав и дома.

Нека се проклети сите сеќавања

Јас и сега живеам во облаците, во тие бескрајни плави простраства, плави како нејзините очи, живеам со пламенот во моето срце, пламен кој ме грее во осамените ладни ноќи, додека насекаде околу мене се распостила студенилото од блескавиот мермер. Ехото од чекорите додека одам како да ме потсетува дека никогаш нема да ги избришам сеќавањата, кога Елеонора со својата невина насмевка ги крадеше но и се сладеше со моите воздишки. Некои наивни кажуваа дека времето лечело се, но сега знам дека не се во право, времето како што тече незапирливо само го прави понорот во душата се поголем и поголем, и колку да фрлам прашина на спомените, некој таинствен ветер ќе дувне и ќе ја однесе таа прашина.

Се будам секое утро, со погледот ги гледам многубројните облакодери, безбројните булевари, многуте паркови исполнети уште од раните зори со безброј луѓе, но сите тука се само странци за мене, сите тие се само бледи силуети, луѓе кои ништо не ми значат, многумина и не ги познавам воопшто, а и не сакам да ги запознаам, сакам само да го потрошам и денешниот празен ден, за повторно некаде пред полноќ, да се врата во гламурозните четири зида, глуви и празни. Глуви зошто толку години откако изминаа како сум со нив, не го слушнаа мојот крик, празни, зошто на нивните страни нема ниеден врежан спомен, само боја која ја покрива нивната површина и ништо повеќе.

Единствени денови што ги сакав, беа деновите на дождот, тогаш занесено гледав во секоја капка како паѓа, гледав и во целото тоа гледање и јас се претворав во невидлива капка, која заедно со јатото свое паѓа на земјата, се прпелка и потоа исчезнува во длабочините, се нурнува во тие непознати водотеченија патуваќи далеку. Кога некаде ќе бликне во некој за мене непознат крај, низ лисјата, низ тревата го барав нејзиниот лик. Наоѓајќи го го во некој црвен цвет што ќе ме потсетеше, па со некоја сулудна брзина брзав да припијам до неговиот корен, и да претворам во цвет одамна подарен.

Времето не е виновник

Првото вљубено утро го дочекав премногу рано, со ширум отворени очи, додека белината брзаше да се распостели, јас несакав да изгубам ни еден нејзин зрак, затоа жедно ги впивав во себе, и секој зрак го претворах во сонуван сон со отворени очи. Секаде во тој сон беше нејзиниот насмеан лик, наместо ветар, беше нејзината насмевка, наместо хорот од мали птици, беше нејзиниот свонлив глас, навистина сонував буден и ни миг несакав да погледнам на часовникот, ете сум заборавила да го прекинам будилникот па сега ги растера моите будни сништа, силно го треснав од наткасната, небаре тој беше виновникот....

Потекоа,и Мастилото и Чуставта

Мислам дека тоа утро,некој таен извор го разбуди поривот за пишување,сега гласно,гласно викаше перото заборавено,се присетив дека го оставив така бесчувствително во мојата соба на полицата заедно со детските спомен. Викаше со некој молбен глас дека е време да се дружиме,со достојна почит го симнав,сега не ги гледав тие три предмети како безвредни,со внимателност ги пребришав,перото мислам кога се најде заробено во дланката како да затрепери,или само мене така ми се причини.Мастилото сега небеше со бледа боја,туку потемне,го доби оној стар сјај,мастилницата како на некој волшебен начин да ја врати својата стара блескава боја,десно од мене стоеше празната тетратка,од каде ли сега таа се најде,не се сеќам дека сум ја оставила тука,или пак кога баш оваа сум ја купила,но во овој мој творечки занес итекако беше добредојдена.

Полека,плашливо го спуштив перото во мастилото,ова ми беше прв пат да пишувам на овој начин,додека мастилото се впиваше во одамна познатите канали,јас веќе ги пребирав мислите,и во таа збесната орда од зборови го пребирав првиот,предводникот,несакав да биде некој слаб,недостоеен,или пак кукавица кој ќе запре на среде реченица и инаетливо или колебливо нема да сака да продолжи,го бирав се додека пред мене не блесна ликот на Елеонора,тој мал блесок како да стави ред во хаосот од зборови и со својата строгост им нареди да застанат сите на своето место.Ги нареди а потоа учтиво се поклони пред мене даваќими ја покорно војската од волшебни зборови.Потече конечно потече мастилото на белата хартија пишуваќиго првото писмо,или првата заљубена исповед.

Пукаа стегите на Душата,и низ рскотот кој се распрснуваше на сите страни се родија илјадниците зборови кои ја сликаа сликата на една Љубов која Судбински небеше предодредена да живее.

Облаците плашливо избегаа пред насмевката

.....Ќе ги разбудам тие силни чувства , тие драгоцени движења што ме имаат опијанети како волшебства .Моите движења ќе бидат исполнети со искреност и храброст.Ќе се осмелам и со своите раце да допрам до твојот огнен живот,неплашејќи се дека ќе ми недостасува енергија .Ти си таа што ќе ме топиш катадневно во твојата преградка и одново ќе го разгоруваш огнот во мене.,Машката среќа исто како и Женската сака таинственост и сенка која ќе ја крие од завидливите очи ,а стравот од непознатото и пристојноста се цена која ја плаќа ноќта со својата темнина..... Пред мене стоеше како Ангел небесен, како Божје чудо.....и сега се топам како коцката мраз што ми ја даруваш.Го гледам твојот немирен поглед..ги гледам твоите очи и нивниот сјај во нив кој запираат во мене и....Средба со погледи ,тивка и слатка насмевка на опојните усни и уште потивко искажана некоја недоречена мисла .

-Зошто ни се зборови ? – кога се разбираме и без нив.....

Исплашено го оставив перото на масилницата,несвесно ги читав овие зборови,неможев да разберам од кој тајновите бунар бликнаа и протекоа низ моите раце,повторно повторно ги читав тие тајанствени зборови што ги створи моето срце.Моето срце кое сега тивко тивко чукаше,со секој тивок ритам некаде низ телото го праќаше сигналот за алармот,ги предупредуваше дека повторно денеска ќе се соочат сите дамари со нова и посилна бура,трипати посилна од вчерашната.

Со брзи движења ја поправив косата пред огледалото и брзо ја напуштив собата.Со брзи чекори повторно зачекорив по познатата патека со една единствена желба,и денес сакав да бидам среќен,и утре и задутре,одев брзо расфрлаќија насмевката насекаде,заразно и напати дрско.Сега не се грижев за лажните моралисти или вечните тажни лица,сега кога среќата тропна на моето срце,воопшто не ми беше грижа дали некој љубомори на насмевките или не.

Секојдневие,но не баш Секојдневие

За сите и ова денешно секојдневие потече низ позната мирна река,но за мене ,за мене беше подивена река која носеше немири,да седам на место неможев,неможев да го скротам тој пламен кој ги палеше сите клетки во телото.

Тетка Роса,најтивката колешка ,за која и покрај годините поминати заедно не само со мене тука и со сите најмалку знаевме за неа ,мала ситна со својата скржава насмевка,повеќе ги одбиваше отколку што ги привлекуваше погледите,тоа утро тоа утро мојата насмевка како да ја растопи сета тага собрана во неа,како да го растопи сиот тој мраз што беше ја оковал,уште со првиот чекор во просторијата и моето насмеано Добро Утро беше повод да го искаже своето гостопримство но и сета скриена човечност.

-Ооооо нашето лудо дете,сега е колку што гледам заљубено....ако... ако... сега имаме и лудо и заљубено..ако...-и започна да се смее така слатко но искрено,што колешките и колегите во првиот момент чудно ја погледнаа,но нејзината искрена и заразна смеа се ширеше со таква брзина,што за кратко време сите ги симнаа своите зачудени изрази и ја прифатија смеата,и колку да сакав да и се налутам,едноставно неможев,неможев овој за неа среќен миг да и го одземам.Незнам зошто се радуваше на мојата среќа,но сепак и таа беше среќна.

Како клучот на нејзината тајна врата да го донесов со мојата насмевка,како да го отворив вентилот што ги потискал сите тие нејзини фрустрации, Тетка Роса ги зеде ѓезвињата ставаќи кафе за сите.

-Еве денес јас честам кафе за сите,честам само за една работа,после толку години повторно во оваа канцеларија се врати ведрината,ти Горјане не си свесен колкав невидлив ветар донесе во оваа просторија..дувна тој твој ветер и ја однесе сета тага што се свила тука во оваа просторија,ти и навистина не го слушна болното квичење на таа проклетница додека паѓаше од прозорот.

Малку зачудено ја погледнав...озареноста неможеше да ја сокрие...но небеше само озареноста,туку и изворот на тие нејзини зборови..каде ли се раѓаат,во кој извор...сега веќе гледав една друга Роса..роса што не сме ја познавале ни јас,ни пак другите.

Со брзи движења го распоредуваше кафето во филџаните,носеќи го од биро на биро кај сите присутни,а тие само молчеа засрамени од овие искрени зборови,и навистина откако прв пат влегов во оваа канцеларија,само за тага се зборуваше .. се виеше.. се лепеше насекаде по ѕидовите,

Никогаш неразбрав зошто и се врати тој блесок во очите на Тетка Роса,но секогаш кога ќе ме видеше се радуваше на мене,се радуваше и со својата сега нејзина насмевка ме бодреше некако родителски да продолжам да се борам за секој дел од љубовта да биде мој.

Исчекување

Минутите поминуваа како години,за сите беше обичен ден,ден како и сите други ..да,да за сите други но не и за мене,како одминуваа минутите така кај мене на миг се гаснеше надежта дека Елеонора ќе се јави,да во следниот миг некоја сила ќе букнеше и ме бодреше кажуваќими дека беспотребни ми се тие црни мисли во главата.

Пладнето го прекрши денот на половина,па кај сите некако започна да се чувствува таа неизвесност од телефонскиот повик....Јас..јас го очекував напнато,но цела напнатост им ја пренесов и на другите,со вешто скриено погледи сите погледнуваа во апаратот пред мене,па и колку да се трудев да на гледам,некоја непозната сила со голем магнетизам го влечеше мојот поглед во тој стар и скоронеупотреблив апарат...како што душата моја вриеше од нејасни чувства,така низ жиците се пренесуваше и продорниот звук.Кога засвони,настана таква тишина што дури морници ми потекоа по телото,сите го запреа дишењето,погледите ги фокусираа во апаратот и нестрпливо го изоштруваа својот слух за да го слушнат макар и неразбирливо соговорникот од другата страна,измина првиот сигнал започна и вториот,тајфунот на мисли, чувства, но и желби сега беснееше во мене,а сите во просторијата молчешкум извикуваа...,ајде ајде Горјане кренија веќе еднаш слушалката и престани да не измачуваш,ајде расфрлија твојата надежна прашина повторно насекаде дека љубовта низ овој простор не е мртва.

Мора ли повторно мојата солза радосница да биде таква предавничка,и секогаш кога изворот на среќа ќе заклокоти,таа да се стркала,додека стигнав со едната рака да ја избришам,а со другата рака да ја кренам слушалката,таа веќе капна на површината од масивното биро,брзо брзо бирав низ речникот од зборови после она ало што да кажам.

Спасоносно Ало

-Ало....Елеонора е тука...низ жиците се провре тој глас,кој сега со ехото личеше на најубавиот птичји хор што сум го слушнал.

-Да,Да,Горјан е на телефон-некако несигурно прозборев,а посакував да викнам,но не да ја исплашам туку да викна со најгласниот шепот што воопшто моето грло го испуштило.

-Незнам дали се секаваш на мене,на твојата познаничка Елеонора.

Од каде ли се створи тетка Роса,тука во мојата близина,ми ја подаде чашата со вода,и само се насмевна некако таинствено,враќајќи се на старото место каде седеше со години.

-Да да се секавам,како не се секавам-зошто ли толку сега се стегаа гласните жици,зошто ли толку се сушеше грлото,зарем секој мој збор толки жешко излегуваше од грлото што имав чувство дека пустински ветар профуче низ мене.

-Несакам да ти одземам од твоето драгоцено време,но доколку имаш барем миг слободен после работа,те поканувам на едно кафе.

Молк,замолчивнебеше тое некое долго молчење,но за сите во просторијата беше итекако,повторно со погледите започнаа да зборуваат-ма прифатија поканата будалче едно,зошто жените обратнопропорционално го разбираат твоето молчење,прифатија додека не ти ја спуштила слушалката,потоа ќе биде доцна,ајде ајде Горјане...од сите тие молчеливи но молбени погледи најискрен и најак беше погледот на тетка Роса.

-Да да имам,имам доволно време.Бев краток.

-Во ред,ќе наминам после работа кај тебе.-и познатото тит тит одекнуваше од другата страна.

Громогласниот аплауз од сите во просторијата малку и ме вознемири,наистина сите беа постари од мене,и некако имав чувство дека со овие моменти самите како бараа повод па макар и во привидот да ја

оживеат својата младост,но и низ тој привид ги наредат своите моменти на првиот заљубен миг,и низ тој миг ја регенерираат својата веќе потисната желба.Животот знам дека секојдневно ги камшиковаше,кој помалку кој повеќе,па така во таа секојдневна суровост,љубовта и не им беше во прв план,голиот опстанок немаше милост за тоа најблагородно чувство љубов,бидејќи нивните најмили,првенствено имаа потреба од тоа што ќе им го однесеа,некои кое носеа преголем терет и веќе не веруваа во љубовта,ни вербата во Бога не им помагаше,па само стискаа заби и молчешкум одеа,ете Тетка Роса,знам само дека беше осамена и тажна,никогаш не ја слушнав на некого да ја фрла вината за трагедиите семејни кои се случија,го изгуби целото семејство само во еден ден,минуваа годините но нејзиниот извор на солзи беше пресушен,единствено што сакаше е да биде што повеќе на работа,доволно за неа беше нашето присуство,а кога требаше да си оди дома,таа беше последна,тогаш како да гледав некоја друга жена,како да гледав камен кип да оди по улиците.

Занесен Принц

Безгласно седев на брегот од морето на чувства каде љубовта се капеше,слабите и нежни бранови ме заплискуваа насекаде низ телото тераќи ме да треперам како лист есенски,некој волшебен шепот на харфата го најавуваше големиот бран што доаѓа,тивко само ги кажа неколкуте зборови,не ме предупреди туку јасно покажа кон далечините покажуваќи кон тој незапирлив бран што доаѓаше од страста помешан со бројни воздишки кои се провираа низ капките солени.

Додека барав начин како да ја започнам да ја сликам сликата на мојата среќа,некој топол здив дојде од мојата десната страна...Елеонора, детето на ветерот кој не само тогаш туку и другпат ќе доаѓа до мене незабележително и тивко,прошепоти покрај моето уво.

-Како е мојот занесен принц?

Се завртив брзо,и тој краток миг на изненаденост одеднаш се распрсна, ме обли топлото и нежно чувство кое го истурија тие плави и малку наивни очи,насмевката нејзина сега навистина низ мојата душа ја кренаа бурата,брановите не ме заплискуваа,туку удираа и до најдлабоките и најскриени дамари,крвта тргна да тече со светлосна брзина,незнам тогаш дали срцето беше спремно да ја издржи таа луда трка на црвените капки,но вложуваше напори,ги тераше и градите да се издигаат се повеќе и повеќе,сакаќи барем така да направи простор за својата големина.

-Ако не седнеш веднаш во овој миг до мене,те уверувам дека твојот Принц ќе летне толку високо што може и сонцето да го изгори,а ти никогаш повеќе да не го видиш.-Не зборував јас,сега некој друг Горјан зборуваше ,некој вљубен Горјан но со многу сигурност и суровост во себе зборуваше.

Нејзиниот пантерски скок беше доказ дека навистина сериозно ги разбра овие зборови.Се припи блиску до мене,озареноста на лицето и даваше некоја привлечност што тешко некој маж во тој миг би можел да му одолее.

На границата каде чудата стануваа ставрост стоевме дишеќи и двајцата забрзано,зениците на очите се собираа и ширеа некако во некој свој ритам,разменуваќи светлосни имформации,полека ги доближи нејзините усни до моите даваќи ми го најслаткиот ,најсочен но и наискрен бакнеж.Сега спознав со тој бакнеж како е да се соедини бесконечноста во една целина.се препуштив на таа топлина целосно несакаќи во таа бесконечност да ја допрам крајноста туку посакував секогаш да сум на нејзиниот почеток.Низ лицето се лизгаше нејзиниот врел здив кој повторно,и повторно,и повторно ја тераше крвта да заклокоти,за повторно усните да се спојат.

Со бакнежот застапа времето да тече,или којзнае ние низ времето протрчавме со брзи чекори негледаќи дека часови изминаа.Слабата светлина на светилката која беше се закитила со бројни мали мртви луѓи пеперутки на себе кажа дека ноќта галопира одамна,сега од овој ден сватив што значи болка од разделба,па макар и привремена,кратка,мерена со часови,но моравме,краток одмор ни беше потребен и на двајцата,не само одмор туку и време малку да ги средиме мислите,емоциите и страстите.

-Горјане –сакаше да кажам збогум но лесно ја прочитав таа мисла.

-Не Елеонора,не кажувај,ни сега,ни пак било кога збогум,несакам тој збор твоите усни да го изговараат,посакајми само добра ноќ,тоа е доволно.

Повторно бев во мојата соба,мојата малечка соба сега беше голема колку една вселена,исполнета со бројни светликави свезди,на самата таа средина наместо месечина блескаше ликот на Елеонора.

Пред да се предадам понизно на сништата го зедев перото да запишам некоја мисла која ми пролета низ главата.

.....Ноќва кога ќе ја стави својата црна наметка врз мене јас ќе ги склопам очите,знам ќе ме посетиш ти во сонот , тогаш тивко ќе ти шепотам за моите соништа и ќе ти раскажувам за бакнежот што ми го подаруваше априлската ноќ.Знам како и ноќва јас ќе ти го подарам својот,и додека спие оваа априлска ноќ врз моите гради јас страсно те носам под нив во срцето и ќе се спојам со теба преку сонот.А кога утре копнежливо ќе ги отворам очите ќе

почувувам врз моето срце една трага, повеќе неизбришлива и длабоко
создадена од тебе што ми ја остави во нокта кога ми дојде во сонот.....

Папсан и преморен го оставив перото на мастилница,препуштаќи му се на
неговото величество сонот.

Величенствена Пловидба

Започна највеличенствената пловидба во мирните води на сонот....Полека со босите нозе газев по топлиот и ситен песок на кој ги испишував најсмелите желби кои во денот ќе ги претворам во една стварност,јатото на галеби во близината ме придружуваше со одата на радоста.Веселото и пискаво ги собираа трошките кои ги фрлаа на тивките бранови,се чувствував на мигови и јас дека сум бел галеб..галеб кој се капи во морето каде вљубените доаѓаат да се искапат и заштитат од сите зли очи.Некаде од далечините пристигнуваше бродот кој ги носеше сите срцеви трепери,го чувствував како ги сече брановите и мирно плови кон мене,на палубата стоеше исправено Елеонора,стоеше и во своите раце го држеше кормилото на тој брод.Моето срце,моето вљубено мало срце сега на тој брод беше едно големо и разиграно тркало кое се припиваше на секој допир од Елеонора,како заштита на таа пловидба двата делфина скокаа од двете страни на бродот низ таа водена пространост.

Со ширум отворени очи го гледав и нетрпеливо го очекував да стапне на копното.....кога веда огнена одникаде го распара небото....ширум ги отворив очите да видам што се случи сега...на дрвената наткасна се беше испречил стариот Бабин будилник кој го засакав уште од мали нозе,но се досега тој продорен звук на двете метални свона ме веселеа,но сега сега го гледав како најголем непријател.. .

-Зарем ти,ти мој пријателе сега реши да ја прекратиш мојата пловидба...си зборував сам на себеси на глас.

Часовникот, немиот мерач на времето молчеше и пркосно со своите две звончиња ме гледаше.Најмалата најслабата но најбрзата сказалка,некако забрза,или мене така ми се причини,засрамено бегаше од мојот малку налутен поглед,забрза но не знаеше дека само побрзо ќе го истрча својот круг,за потоа приморана повторно го започне истиот од почеток.Но часовникот само си ја заврши својата работа,тој го повика будењето во мене,а тоа што сакав сонот да трае вечно тоа беше друга работа. .

Улиците сега беа некако пошироки,почисти,или вљубените очи секогаш гледаа низ превезот на илузијата каде сите работи се идеализираат,со гордо крената глава во близина на првите облаци отпоздравував и се движев кон дневните обврски. .

Сега и таа стара и рунирана зграда како да живна,од каде ли ја извади скриената жолта боја,во кој скриен слој ја чувала,но низ дупките паднат малтер се појави се обновуваше,разубавуваше.

И подарив и неа добро утро па го пречекорив нејзиниот праг,мирисот на колонската вода патуваше побрзо од мене со неколку чекори,низ ходниците сега скришум ги ловев погледите на колегите,некои осоколени и со надрзнети и широко отворени ноздри од колонската вода,стоеа на вратите и ми посакуваа добро утро,широкогрудно ја нудеа својата помош,се издигаа себеси до невидени граници кажуваќи за своите стручности и способности,учтиво им се заблагодарував и продолжував.До пред само неколку денови за сите тука бев само грдото патче,а сега наеднаш станав бел и раскошен лебед,изгледа дека љубовта беше таа која ми ги подари своите бели и нежни крилја па навистина ме стори забележителен,но колку ненаситно ја голтаа мојата вљубена озареност толку повеќе црпев од тој непресушен извор на вечната енергија каде љубовта не се штедеше туку реки од бела и моќна светлина фрлаше врз мене. .

-Добро утро,влегов во просторијата,во која сите веќе беа дојдени,со мојот влез повторно се врати свежината,ги кренаа главите и сите до еден со широки насмевки ме отпоздравија,тетка Роса брзо стана,но сега денес беше ред јас да бидам тој кој покрај својата свежина да им подарам и по едно утринско кафе.Кога го однесов нејзиното кафе на бирото ме изненади со нејзината досетка. .

-Малечок застани , застани малку...беше навистина сериозна....имаш нешто на твојот образ...поминав со раката но немаше ништо.....имаш еден бакнеш кој не си го избришал.....сите се насмеаа на оваа досетка без да и се налутат,а како би можеле да и се налутиме,кога сега и се врати таа животна струја повторно да тече и низ неа.

Некаде околу 10 часот засвони телефонот,ја кренав слушалката,и поворно оној молк во просторијата,црвенилото на образите потајно им кажа кој ме бара. .

-Како е денес мојот галеб,дали е спремен денес повторно да летнине во светот на бајките...и започна слатко да се смее Елеонора. .

Зачудено ја слушав како зборува.....Боже,Боже зарем е возможно и двајцата да сме го сонувале истиот сон,зарем е возможно и двајцата да сме биле во истиот имагинарен простор.

-Добар сум добар сум Елеонора,но знаеш дека сум на работа и дека неможам да дојдам кога ти ќе посакаш. .

-не, не, само ти работи,ете онака само сакав да го слушнам твојот глас,а после работа повторно да го видам твојот лик. .

-мојот лик ќе можеш и во вечноста да го гледаш ако ми досадуваш што помалку на работа,ако не ,може и да ги изгубиш. .

-уф уф уф,колку тешки зборови паднаа,немој Горјане со таков камен порој да го гаѓаш моето срце.

Ја спуштив слушалката и продолжив да работам,до мене се створи колешката Мирјана,знаевме дека позади себе има два пропаднати бракови,но никогаш не зборуваше лошо за своето минати,ни пак некого обвинуваше,само ќе кажеше.

-судбина,така било пишано,и од пишаното не се бегало.

-Горјане –тивко ми се обрати,наведнуваќи се над бирото. .

-Кажи Мирјана. .

-Може ли да ти дадам еден совет добронамерен. .

- Те слушам. .

-Немој никогаш да ја искушуваш или да си поигруваш со љубовта, колку што знае да биде великодушна, толку знае да биде и разорна и уништувачка, примаја токму така како што ти доаѓа и подаруваја со иста сила и жар. .

Занемено гледав во неа, во првиот миг не ја сватив што сака да ми каже, но подоцна кога размислив добро, увидов дека имаше право, сега ги гледав колешките и колегите како помудри, дали тоа животот ги учел, или еден од друг учеле, но сепак мудростите беа во нив, требаше само понекогаш добро да се слушнат и разберат. .

Безбојни писмо

Смената веќе заврши, побрзо отколку што започна...имаше доволно време до средбата со Елеонора....па додека измине тој временски пат..седнав на клупата од блискиот парк и занесено се загледав во немирната игра на облаците...мали но весели, со разни облици се препираа, се преклопуваа, и се претопуваа еден во друг...додека ги гледав, тогаш пред моите очи во еден дел од тоа бескрајно синило започна да се испишува писмо кое го гледав само јас..

.....Пред очиве како мозаик се редат слики , како на подвижна лента , се лизгаат

деноноќијата на моите соништа и надежи....Не сме безгрешни , а уште помалку моќни.

Ако воопшто постојат Боговите , тогаш тие се во просторот помеѓу нас... тогаш каде е

љубовта ...или таа е нивна сласт и утеха. Таа иста љубов што за нас е грев дадена како прошка,

отров подарен како лек и слатка болка на душата. Убавината на љубовта се крие

во разновидноста , во која таа се појавува. Секоја капка дожд е скинато делче од она што ќе биде како целина ...и кога таа целина ќе се распрсне во ситни парчиња ќе поминуваме низ свездениот свод помалку загледуваќи се во тајните на топлата ноќ што се раѓа веднаш после тие ситни капки.

Осуден си за играта на немирното срце и проколнат од боговите, свездите

и топлите ноќи.....

некоја зла коб ме обзема во тој миг,не ги разбрав во целост сите овие зборови,но последната реченица за кратко ме занеме,некое неприродно студенило помина низ моите вени...морав брзо да се избирам со оваа ситуација,зошто времето се трошеше толку брзо,што од блиската далечина веќе се слушаше свонливата насмевка на Елеонора.

Свонливи Трепети

Засветка силно, толку силно на вратата од мојата душа, што етего предавникот.. тоа срце замоле, за само миг, замолчи и не чукаше... засветка Елеонора небаре беше најубавата ќерка на Сонцето.. го повика на помош и времето ,та загаломира смело во димензијата на сегашното опстојување.. мислев дека убавината нема мирис, но ова што го ширеше, можеше слободно и најмиризливата роза да се поклони према тој незин мирис, нејзиниот мирис единствено можам да го споредам само со седефастниот сон што секогаш го гледав на разделба со ноќта.... облечена во Бел ленен фустан, кој се преливаше на таласи, небаре се осетливи бранови..

Беше смел патник низ времето и не даваше да ја изненадам со моите одговори..

-денес.. денес мој мудрецу, кажими во која вселена ќе ме однесеш.. или ќе дремиме тука на оваа остарена и лита клупа, личејќи на очајни пензионери кои само го абат времето...

-ајде дојди... знам едно убаво место каде што ќе бидеш воодушевена...

Не праша, ни каде ќе одиме... потврда на нејзината согласност беше врелиот бакнеж што го залепи на моите усни..

Додека одевме не ја симнуваше насмевката од нејзиниот лик... со насмевката ги тераше и непознатите минувачи да и се насмевнат... ете толку што беше таа светлина што бликаше од неа..

-Горјане..

-Молам....

-од што се ужаснуваш најмногу.

-од човечкото незнаење..

-а ти колку знаеш.. малку беше и дрска

-знам онолку колку што би требало да знае секој кој го знае изворот на сите неродени и неизговорени зборови,на сите неформирани мисли,и сите непосакани желби...ете толку знам

Полека стигнавме до золошката градина...имаше уште добри два часа од нејзиното работни време,што беше доволно да се прошета..

-ех..па тука сум била..

-да,си била но никогаш не си погледнала вистински тие животни..ајде..

Одеше и молчеше

-опуштисе,заскајго денот во кој се будиш,заскаја секоја нова мисла што ти се раѓа,бидејќи нејзиното раѓање не е случајно во твојата глава,дозволиму на твоето срце да чука весело и брзо,пуштија Душата да диши ..и тогаш ќе видиш дека целата убавина е во нас,а не надвор..

Запчнавме веќе да се шетаме помеѓу кафезите...гледаќи ги животните...

-прекрасни,се и интересни.. кажа весело.

-не..не Елеонора..тие се тажни..

-но..сакаше нешто да кажи.но ја прекинав

-погледниги подобро,тие се жртви невини,а ние сме сверови во нивните очи..погледниги колку се тажни,копнеат за нашата слобода...копнеат за саваните и прериите,копнеат и тие но вистински и над нивните глави да треперат свездите..

Ме погледна право во очите

-а ти за што копнееш.

-јас,јас копнеам една сведа на бескрајниот свод да именувам по твоето име..

-интересно,но треба да знаеш дека е долг патот до таа свезда...

-тоа не е проблем,ќе прескокнам две три вселени,и таа ќе биде тука. секогаш..

-Горјане...сега беше навистина сериозна...дали си секогаш вака со Љубов исполнет према сите

-само таму каде што живее Љубовта,таму е и мојата,таму каде што ја нема,бесцелно е да ја подаруваш..студенилото е толку моќно што Љубовта во тие срца умира уште во првиот чекор кога ќе влезе.

-горјане..

-молам

-внимавај со твоите бакнежи,како ги трошиш се се плашам дека утре ќе бидеш сиромав..

-а,не с еплаши ти за тоа...ова се дневни бакнежи,нека не поклопи ноќта,тогаш ќе имаш можност да ги почувствуваш другите,за утринските несакам да ти кажувам,колку се убави..

-горјане

-молам

-зарем навистина ме сакаш..

Сакав малку мигот да го исполнам кај неа со неизвесност...

-на ова прашање ќе ти одговорам ,тогаш кога моите коси ќе бидат бели,моите очи ќе бидат слаби,но твоето присуство ќе го чувствувам повторно и кога ќе бидеш одалечена една цела вселан од мене..

-но јас несакам никогаш да се разделам од тебе.

-и јас несакам,но нашето несовершенство ќе ни го потврди смрта,и ќе не принесе на олтарот каде ќе станеме совршени..

Вилинско Езеро

-горјане..

-замолчи сега..

-но горјане..

-замолчи сега..

-но горјане кој си ти уствари...јас те познавам кратко..

-јас,јас сум само гостин на Судбината,а таа како добра домаќинка,на мојата Душа и го дала привремено ова тело..ете тој сум Јас..и ако на неког имаш да му кажеш благодарам што си сега во овој миг до мене,заблагодари се на Судбината.

-елеонора.

-замолчи..

-елеонора..

-замолчи сега ти..

-елеонора..дали навистина сакаш да го видиш светот што многумина само го читаат како бајка...

Ме погледна и таа чудно

-да не си забеган...

-не..

-да не си пијан..

-ако ми ги подадиш твоите усни,тогаш сигурно ќе бидам пијан ...

-горјане...знаеш ли што зборуваш..

-ајде,што можеш да изгубиш..можеш само да добиеш..не се плаши,ајде,не се плаши од непознатото,туку храбро оди кон него..тогаш..ќе видиш Драга моја Елеонора,ќе видиш дека и стравот е нешто што лесно се победува..

Беше скептик..голем скептик,но во еден крај од нејзините очи го видов тој блесок што секогаш светнува кога Човек е пред нешто непознато,ете тогаш започнува голема бура во душата,од една страна е стравот кој недава да се тргне на таа патека,додека од друга страна е желбата за ново и недодживеано,колку повеќе вика стравот,толку повеќе расте желбата за авантура..

-дојди,дојди со мене..

Надвор,ноќта започна полека но сигурно да ја распостила темнината,со темнината се вовлекуваше и тишината во собата,скржавите улични сијалици започнаа да ја фрлаат светлината .Елеонора ...Елеонора беше толку блиску до мене што го слушав нејзиното срце како чука брзо..и треперот на сите дамари започна немирна игра,се препуштивме на нашите чувства...

-остави,остави само еден мал процеп помеѓу нашите усни,и дозволиму на тивкото ветре кое евего дојде од надвор да протрча весело,со својата веселос ќе ги разбуди оние тајни кои спијат на самите врвови од твоите и моите усни...кога и навистина ќе почувствуваш дека некаде на крајот од усната пламенот започнува да гори,тогаш пријдими,и јас ќе ја кренам твојата скриена завеса на тагата што ја носиш...

-горјане...малку се плашам...

-елеонора..чворот кој замрсно е врзан помеѓу двете линии на твојата дланка од среќата и судбината,вечерва ќе го одврзиме..

-горјане..јас навистина се плашам..

Морав сепак на некој начин да ја убедам да го победи стравот од себеси..

-елеонора...еднаш Ангелите додека сеуште исполнет со страв одев на Земјата ми кажаа...ако сакаш да се вивнеш во Бескрајните пространстава,тогаш

мораш искрено со цело твое срце и цела твоја душа да го сакаш небото..не да го посакуваш...туку да го сакаш и почитуваш тоа бескрајно синило..

-се препуштам тогаш целосно во твоите раце...

-прво...оставија Омразата тука,нека се залепи таа на подов,бидејќи,омразата е најакото човечко лепило кое го лепи на земјата...омраата е таа која му ги крши крилјата на ситни парчиња..

Додека тишината полека но сигурно го бришеше чувството за време,усните се споиа во еден величенствен спој,срцата полека ги ускладуваа своите немирни ритмови во една складна игра,полека ги спушташе своите дланки на моте гради,со нејзиниот нежен допир,вселената започна да се намалува,и центарот да формира..далечините веќе небеа далечини..за миг ги одвоив усните..

-веруваш ли вистински во зборот..засекогаш..

-да верував...прошепоти..

-засекогаш е одамна започнато...ние сега само дојдовме на вистинската патека..ајде вечерва да ја доприме вечноста и да го потврдиме нашето засекогаш..

Ова беше тој совршен миг за кој сонувавме,и исчекувавме да се случи..ете сега е тука до мене..од накитот го носеше само Боженствениот Рубин,Очите..сега додека ме гледаше занесено не и беа потребни зборови...пловеше реката од зборови некажани,се насмевна малку,толку наивно,што помислив тогаш дека во таа насмевка се пресликал Ангелскиот Шепот..повторно повторно и повторно од тој Рубин црпех сила за сите бакнежи да и ги подарам..не се срамеа што клекнав пред таа Божица..да таа беше Бесконечност а јас бев само патник во таа бесконечност,и кога таа бесконечност веќе беше стварност,зачеколив..незборувајќи ништо..а и зошто да зборуваме,кога се познававме од прапочетокот..зачеколив со сите мои познати желби во таа вечност,отварајќи го светот каде Смарагдните реки течат со песна неотпеана..полека веќе го менувавме и просторот и

обликот...сега нашите Души пловеа во таа река,радуваќи се на сите смаргдни брегови,кои ја менуваа колоритноста..во летот птиците не поздравуваа,и со својот весел цвркот не бодреа..додека пловевме,чувствував како нејзината седефаста кожа ја менува топлината,стануваше жешка..толку жешка што во други прилики би си изгорел врвовите на прстите..пределите на бескрајот се менуваа..шумите..шумите во свој познат ритам играа со ветровите една заносна и магична игра..игра која исполнуваше и зрачеше со таква енергија што гледано со земни очи,заслепува..навистина ,ми беа потребни илјада години за повторно се вратам еве во овие простори и заедно со мојата сродна душа да седнам на Вилинско езеро..опкружен со Седум плави планини,кои го чуваа од случајни минувачи или скитници..но,еве..во ерата на раѓањето на ѕвездите се случи и тоа...последна ни посака Добредојде Седмата планина каде сенките бегаа споулавено..седевме исполнети со восхит гледаќи го доаѓањето на Вилите..од сите битија на Бесконечноста,вилите беа најомилените деца на Музиката..нежни како Водата,и радознали..не погледнаа ,се насмевнаа и започнаа да играат во ритамот на песните што им ги пееа Белите лебеди..Вечната Бела светлина од запад..светеше незапирливо...но..и уште илада и еден збор ќе создадам,но знам дека никогаш нема да ја опишам таа убавина на чекорењето во таа смарагдност..сега душите ослободени од сите стеги зборуваа со својот јазик кој Прамајката им го дала..можеби некои надвор ги слушаа нашите зовриени страсни крикови,но ние со секое движење на телото,тоневме се подлабоко и подалеку во тој свет на блескавоста..сега вистински гледав како нејзиниот поглед го топи времето,правеќи го вжештена лава,а јас немирот го прифатив како моја судбина..ете...кога конечно се распрсна тагата на земјата,месечината не прекри со својот златест покров...оставаќи не се до пурпурноста слоевите на воздух да не таложат со својата густина...

Разорноста на зборовите

Ми рекоа некои мудреци, дека за да ја отворам Библиотеката на сеќавања да ја поканам Смрта на гости...а таа проклетница, не чекаше двапати да се покани..долетуваше толку брзо, што и најискрената желба не доаѓаше со таа брзина...

Можеби тмурнината на утрото ја донесе оваа мисла, што евеја не само што се всадува, туку и ластари пушта низ сите мозочни виуги...или можеби сето ова беше последица на неподносливата болка, што ме пронижа повторно кога здравата клетка во градите умираше под притисокот на тајната што ја криев, тајна која несакав да ја именувам со своето вистински име, а ете таа со секој ден стануваше се поголема и поболна..се ширеше со светлосна брзина, а јас сето тоа свесно го игнорирав, бидејќи предолг беше патот за моите бавни чекори..

Започнав да крстарам со моите мисли по сите познати патеки на вселената, сокриена во мојот мал свет, барајќи го повторно некаде тоа ,што сега го имав, а знаев дека не ми припаѓа повеќе..

Сега во тој огромен лавирин беше скоро невозможно да се пронајде нешто толку мало, но сепак важно, а тоа мало беше болната вистина..чуден магнет беше бездната..ме привлекуваше брзо и заслепено одев кон таа неминовност..ја пронајдов, сосем случајно, вовлекувајќи ја во мојот живот, и сега кога ја најдов, морав да се откажам од таа свезда која сакаше да блесне..кога и навистина посакував неколкупати да и ја кажам вистината, тогаш, зборовите некажани ме прободуваа како меч светлосен, сечејќи ме на половина..а знаев дека неможам вечно да ја шетам по светот на бајките, бидејќи злокобните зелени магли се влечеа некаде позади мене и мојата сенка..ова беше токму тоа..едно непрегледно поле насадено со разноразни семиња од кој никнуваше човечковата омраза..се пронајдов себеси, ја пронајдов и неа..а сега морав да ме се мразам себеси за тоа...молчев тука небаре сум свезда злокобничка која се крие позади

месечината...а толку сакав ова мало парче од сонцето што остана во моето испокршено срце да го подарам,да свети силно,и посилено од вистинското..

Ја чувствував,тоа ми го кажува и немирното ветре кое евего и тоа кутрото носејќиго студенилото го расфрла што подалеку од себе,на дрвјата,на покривите,на земјата..на се ,се што може да допри..ја чувствува како трепери за новата средба..

Веќе од подамна знам дека тука јас не припаѓам,дека сум поинаков од сите тука,но сепак и повторно по којзнае кој пат тргнувам во својата борба,крвнички грабеќи ја секоја животна прилика која ми е дадена.

Ако не денес,или утре,знам дека морам да заминам без поздрав..така болката ќе биде помала..бидејќи знам колку боли тој проклет збор..збогум..

Полека но сигурно започнав да го собирам тој мал мисловен хаос во едно големи клопче,кое ќе го оставам за некои подобри времиња..

Свончено беше виновник што едвај успеав да го заврзам крајот на тоа клопче...Елеонора,и без да чека да и отворам влезе во собара,брзо и задишано..од преголемото лутање со мислите и не забележав дека надвор врни силен дожд.

Нејзиниот вистински вљубен поглед ме уби ..ги гледав капките од дождот како се сливаат по нејзиното лице,не користеше шминка бидејќи ја имаше обна Боженствена убавина,та сега со овие капки само ја надополни..стоеше,и ме гледаше на средината од собата...

-Горјане,нешто не е во ред...

-не,не ,се е во ред...само дождов понекогаш ме прави тажен..

Знаеше дека лажам,имав само едно мало парче искинато од вистината,но несакав сега и тоа парче да го извадам..

-премногу лошо лажеш..знаеш..

-навистина се е во ред...

-Горјане престани да раскажува нешто во кое што и самиот не веруваш..

Гледаќи ја директно во очите,видов дека и двајцата носиме подеднаков дел од целата тајна,јас како болка,таа како чувство..којзнае,некако грчевито сега во овој миг се опирав,таа тајна да ја составиме и двајцата во една целина..

-Елеонора...започнав,незнам колку беше тивок гласот,но таа го слушна и тоа...нема да се колнам во сите Богови од вселената дека не го почувствував твоето присуство во моето постоење,уште пред ти да се појавиш...и кога чекореше на километар одалечена од мене,јас знаев дека си тука во мојата близина..и како минуваше времето,така јас со секој поминат ден посакував таа раздалечина да се намалува..прво ја видов твојата сенка,а потоа и тебе..и конечно знаев дека си ти...мојот копнеж..мојот најубав подарок што некогаш ми подарило небото...

Ме прекина доста грубо...

-престани сега со тој монолог...кажимиги она што несакаш да ми го кажиш..

Секундите ги доведов до крајната граница на прскање,минутата беше една преголема вечност и за двајцата..

-кажими.....сега ја фатив силно за рацете,стегаќија ...небев свесен за силата која сум ај употребил.

-горјане ме боли...низ заби процеди....

И навистина, грчот кој сепојави на нејзиниот лик беше знак дека навистина сум претерал со стисокот.

-еднаш,се заколнав во времето и пред времето,кое е секој почеток и крај,дека никогаш никого нема да го повредам....ама...сега ќе те прашам,сега и никогаш повеќе...немора да ми одговориш.

Молчеше и чекаше..

-ако некогаш,ме изгубиш..дали ќе го прифатиш моето непостоење...

Тогаш рикна на цел глас,небаре е ранета лавица...

-ти си свер,вистински свер во човечко обличие...но запамети едно...ако некогаш,се осудиш да ме напуштиш,светот ќе го превртам,и ќе го најдам твојот гроб,со сопствени нозе ќе ја растурам хумката земја,и така ќе те избришам засекогаш од секакво постоење.

Замина без поздрав,ми стана јасно дека навистина ја повредив,силно,толку силно што и дождот ми се налути,да капките толку луто удираа на стаклото,што малку и морничаво беше да се гледа и слуша сето тоа.

Рецензија

Да се живее во средина каде што лагите се една голема сурова вистина дека Љубовта е само обична трговија помеѓу луѓето е премногу тешко.

Но да се доживее Љубовта,и да се опише со зборови,кој сите би ја разбрале,е уште потешко,но,Чернодримски токму тука го среќавам како голем Романтичар,кој своите возвишени мисли и чувства кој ги доживеал ни ги дава и нам да ги прочитае.

Широкиот спектар на Љубовта од Горјан е толку голем,што средбата со Елеонора е создаден,кој изгледа за случаен,но за Судбината не е случаен.

Пробудената ЉУбов,и кај двајцата,уште од првите мигови,започнува да аотскокнува од опкружувањето,така да премногу лесно се чита таа Љубов,и на лицата,и на усните,и во нивните шепоти.

Унервезалниот јазик на таа нивна слобода,започнуваат да го зборуваат,многумина по малку зачудувачки ги гледаат,но малкумина кој добро разбираат што е во прашање,ги подржуваат,а со тоа им ја влеваат потребната сила и доверба да продолжат.

Љубовта,онаа чиста,и неизвалкана ја гледаме,во очите нивни,откриваме како ја плодат и кога молчат,ја разбираат тогаш тишината,ги распалуваат страстите,неплашеќи се и од дождот,со секоја реченица мамат да се продолжи и понатаму да се чита,да,да ја дочитае до крај,гледаќи дека токму тука Чернодримски создал мало,но сепак вредно дело,создал една целина на Копното и морето.

И вие Побарајте вашата тишина и уживате во Новелата.

Караѓул Евгенија

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На

Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ереггор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Караѓул Евгенија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Новела

Никодин Чернодримски-Кога Животот беше Приказна

Скопје 2011 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Кога Животот беше Приказна 2002 година 47 страни

ISBN-10 608-4778-36-4

ISBN-13 978-608-4778-36-3

EAN 9786084778363

